

Amb
la tribu

La pitjor mare del món

Anna Manso

Somni de pop

Quan va néixer el segon menor d'edat a càrrec (MEC) vaig reconstatar que la natura no és gens sàvia. Si ho fos, al mateix instant del part a mi i al pare de les criatures ens haurien aparegut dos braços suplementaris. El nostre aspecte físic hauria adquirit una aparença peculiar, però també la mar de pràctica, ja que amb aquells braços extra hauríem pogut arribar a tot. Però no va ser així i ens vam haver d'adaptar. Tot i que de tant en tant encara somio que sóc un pop, i que, amb els meus vuit braços, entomo sense problemes el que ara és una llista eterna de tasques i responsabilitats diàries. I sospito que el pare de les criatures té el mateix somni que jo. Exacte. Clavat.

Equilibri

Els tres MEC ja tenen una edat. No cal que els netegem els morros després d'oferir-los/endinyar-los el puré de verdura (ah!, que bonics els dies en què no calia donar explicacions sobre el color verd dels aliments...), no és necessari que els fem de guardaespalles, de monitors, de *webcam* constant. Fan, entren i surten. El petit menys, però deunidó. Podem seure al bar i prendre un cafè, i dos i tres, i més coses encara, mentre ell juga a ping-pong amb els amics, a la placeta. I tot i que encara cal revisar-li l'agenda de tant en tant, als dos grans ja no. Però això no vol dir que no hi hagi feina a fer. N'hi ha molta. Però a casa, entre el pare de les criatures i servidora, ens l'anem repartint i, mal que bé, anem fent en un equilibri que de tant en tant se'ns desmunta.

Com quan van trucar els tutors de

REFORÇOS. La pitjor mare del món ha somiat moltes vegades com seria d'útil en la criança tenir tants braços com un pop. GETTY

Al mateix instant del part m'haurien d'haver aparegut dos braços suplementaris

tots tres i ens van explicar coses, necessitats, demandes. I davant dels nostres ulls el dia a dia es va convertir en aquell joc infantil en què una colla de talps apareixen de sota el tauler i el jugador els ha d'anar enfonsant de nou a cop de martell. Però no deixen d'aparèixer i el jugador, desbordat, no pot assumir-ho.

Insomni

Quan això passa no puc dormir. I com diu el meu amic Martín Piñol, se'm desboca la bèstia. Per molta lli-

gó d'imperfecció que m'hagi aplicat, el meu cervell entra en mode monològista descordat i es fustiga a cops de patiment. Són nits en què em pregunto com vaig poder pensar que estava capacitada per ser progenitora de tres fills, quan en aquell moment m'adono que només ho estic per ser-ho, com a molt, d'un fill únic. O en què em cago en tot perquè no em va tocar ni el Gordo, ni la Grossa, ni el Nen, i tant el pare de les criatures com servidora encara hem treballar, o intentar-ho, en lloc de dedicar moltes més hores als nostres MEC. O en què somio tenir una feina senzilla i plana, que no m'obligui a tenir sis carpetes mentals obertes, tal com em passa ara.

Risc de col·lapse

Perquè les sis (o set o vuit) carpetes mentals professionals, combinades amb les deu (o onze o dotze) carpetes mentals maternals, situen el meu cervell en un greu perill de curtcircuit. Per què no em van aparèixer aquells refotuts braços suplementaris? Em repeteixo, embogida de son i amb ganes que hagin passat deu o quinze anys i que, en teoria, tot estigui una mica més encarrilat.

Però la nit s'acaba i, tot i que morta de son, em desperto més tranquil·la, més lúcida. I el pare de les criatures també. No, no hem mutat en uns progenitors pop. I ens diem que mira, que arribarem fins on podem arribar. I que amb només dos braços quedem més afavorits. Però molt més.

— Anna Manso és mare, escriptora i guionista

L'explorador reprimit

Jaume Funes

Educadors socials a l'institut

Aquesta setmana ha tocat debatre (Aula Fundació J. Bofill) sobre la necessitat de posar educadors socials als instituts. Raons perquè hi siguin n'hi ha moltes. Previsions sobre com hi han d'estar i per què, moltes més. D'entrada, és fer possible que algú que no és *profe* deambuli pels seus passadissos. Instituts que en tenen (no pas a càrrec de l'administració sinó de les AMPA) afirmen que aporten una altra visió dels adolescents i, especialment, dels problemes de la família i el barri. A vegades, també li encarreguen ocupar-se d'això "tan complicat" com el sexe, les drogues i el rock.

Mentre debatem, professionals que lluiten perquè l'escola sigui inclusiva piulen l'alerta: "¿Es tracta de posar bombers socials en un sistema escolar que no funciona?" Com que, cada vegada que tenim una dificultat, tendim a crear una etiqueta i a fer que se n'encarregui un nou professional, hi hem de posar recursos, però també hauríem de canviar el discurs i pensar seriosament que necessiten els adolescents i on han d'aparèixer les respostes que ara no reben.

Abans de res, ells i elles necessiten que al seu voltant existeixin adults positius disponibles. Que poden trobar aquest

adult en la tutora, en l'educadora del casal de joves, en el monitor esportiu que accepta ser educador, en el pediatre que no fuig d'estudi. La segona necessitat és acceptar que l'institut és el principal territori adolescent i que ha de tenir parets permeables. Ha de ser normal que l'educador de carrer passi moltes estones als seus passadissos o classes, que el bon tutor faci al centre cívic l'activitat de teatre del projecte integrat en què alguns professors treballen.

Anar a parlar amb un psicòleg és trobar-lo en algun racó després que el professional del centre de salut mental ha-

gi vingut a fer una sessió de tutoria sobre els sentiments.

Els nois i noies adolescents necessiten mirades polièdriques que hem de compartir, però la millor perspectiva la donem fent un sistema d'equacions amb un matemàtic d'ulls oberts. Descobrir la didàctica per compensar desastres familiars significa fer entrevistes junts, la tutora i la treballadora social, a l'escola, mentre que algun educador del territori-professor o no- negocia amb l'alumne què vol fer de la seva vida.

— Jaume Funes és psicòleg i educador